

те никога необладаватъ схвършено тогова човека, който е ималъ щастие-то да има майка, която е считала за своя свята длъжностъ да разбуди въ душа-та на сина си познание за негово-то происхождение. Нема съмнение, че младий-тъ човекъ може да са отбие временно отъ истинния пътъ, но той пакъ ще са върне въ това начало, отъ което е приелъ направление-то си.»

Всички-те известни доказателства потвърждаватъ следующе-то сжгледвание: чини са, че заедно съ години-те трѣбва да изчезватъ и отдавнашни-те въспоминания на детинство-то; въ сжщностъ обаче това не е тжй: човекъ испадналъ въ крайна старостъ, може да забрави какво е правилъ или какво му са е случило преди неколко месеца, неколко недели, неколко дена, или даже преди една вечеръ, но той ясно помни това щото му са случило въ детинство-то, сир. въ третата, четвърта-та или пета-та си годишна възраст. »Такава сила иматъ навици-те на наша-та първа младостъ!« (Виргилий). Въ тая възраст са разстилатъ дълбоки-те и неразрушими корени, толкова твърди, както и сичкий-тъ организмъ на човека.

Заради това, тоя, който са неползува отъ тая възраст да стане човекъ въ всичко добръ, истиненъ, прекрасенъ и мѣджръ, той играе най-големо-то престѣпление.